

Виступ в Комісії Соціального Розвитку Організації Об'єднаних Націй

Марк МакГриві ОВЕ (генеральний директор Deraul International)

29 січня 2018 року

Дякую організаторам за запрошення виступити на цьому заході. Дякую також Вінкентійській сім'ї та ООН, яка представляє членство двох мільйонів людей, які працюють над подоланням бідності у 151 країні.

Зважаючи на наші спільні зобов'язання які ми беремо на себе до 2030 р., я хотів би зупинитися на проблемі безпритульних людей у всьому світі як частини населення, яке дійсно ризикує бути знищеним. Я розумію, що слово "безпритульність" саме по собі має набагато ширше значення, по відношенню до тих осіб, які живуть на вулиці. В категорію безпритульних осіб ми включаємо біженців, внутрішньо переміщених осіб, мешканців трущоб. Це не є нова проблема і наша робота в Інституті глобальної безпритульності, який заснований в Університеті Деполь в Чикаго, вказує на те, що бездомність зростає в різних куточках світу з безліч причин і що для цієї групи існує реальна небезпека залишитися без уваги в боротьбі з викоріненням бідності.

Безпритульність впливає на різні групи, на чоловіків та жінок, сімей з дітьми, молодь, людей похилого віку, людей з інвалідністю. Безпритульність трапляється у різних націй по всьому світу. Вона має серйозні негативні впливи як на людей, так і на міста, де ці люди проживають

Я хотів би сказати, що ми бачимо і маємо глибоке розуміння масштабу цієї проблеми в усьому світі, також, ми розуміємо, що визначення проблеми безпритульності в різних країнах світу різняться, і збір даних у багатьох країнах світу іноді зовсім відсутній.

Останній глобальний акт про бездомність на вулицях був зафіксований у 2001 році в доповіді Програми ООН по населених пунктах, де було зазначено, що 100 мільйонів людей не мають доступу до житла чи притулку. Насправді дуже ймовірно, що ця кількість набагато більша.

Єдине що ми знаємо - це те, що притулок та житло є основою для пристойного, гідного і корисного життя. Притулок та житло мають вирішальне значення, щоб люди змогли повністю розкрити свій життєвий потенціал та вирішувати інші проблеми та наслідки у надзвичайній ситуації.

У всьому світі вже доведено, що вулична безпритульність різко впливає на здоров'я людей та психічне здоров'я, а також ускладнює доступ до робочих місць або отримання послуг, які можуть допомогти їм вирватися з бідності. Уся наявна в країнах інформація та різні дослідження вказують на те, що вуличні безпритульні мають меншу тривалість життя, ніж ті, хто має притулок. Один із наших партнерів називає вуличну безпритульність "смертю, яка викликана бідністю".

Вуличні безпритульні відрізняються один від одного залежно від країни і навіть від міста. Однак це завжди люди, які опинилися у складній життєвій ситуації або стикнулися з дискримінацією.

Наприклад у США безпритульність особливо висока серед ЛГБТ молоді та кольорового населення. У Австралії та Канаді безпритульність широко розповсюджена серед корінного населення, аборигенів. У Індії більше схильні до життя на вулиці люди нижчих каст,.

Програма ООН до 2030 року зосереджує зусилля на вирішенні проблем бідності для людей які опинилися у вразливих ситуаціях та зіткнулися з додатковою дискримінацією, і ми, безумовно, повинні допомогти знайти рішення для людей, які мають досвід вуличної безпритульності.

Крім того, вулична безпритульність перетинається безпосередньо з кількома показниками для SDG. (Цілі сталого розвитку)

Наприклад, люди, які є безпритульними, часто не мають доступу до основних послуг. Проте будь-яке вимірювання вуличної безпритульності як показника бідності саме по собі відсутнє в SDG, так само як і конкретна пропозиція про те, щоб країни боролися з безпритульністю на вулицях.

Якщо ми серйозно хочемо переконатися, що ніхто не залишений осторонь, ми повинні вирішити ці проблеми.

Чи можна зменшити або навіть припинити вуличну безпритульність? Проста відповідь - так! У Інституті глобальної безпритульності ми збираємо історії з життя, і ми тільки почали працювати з 150

містами, які пообіцяли припинити вуличну безпритульність до 2030 року.

Медичний центр "Nat" у Канаді нещодавно досяг нульового рівня вуличної безпритульності. У Великобританії уряд підтримав ініціативу за зменшення кількості бездомних на вулицях на дві третини в період між 1999 і 2002 роками. Медичний центр "Хатка" в Канаді нещодавно досяг нульового рівня вуличної безпритульності. У Великобританії Уряд підтримав ініціативу Pink Wallpaper, зменшивши безпритульність між 1999 та 2002 роками. Фінська національна програма по зменшенню довготривалої бездомності (PAAVO) близька до абсолютної ліквідації безпритульності в цій країні.

На додаток до цих чітких прикладів скорочення або навіть припинення вуличної безпритульності існують інші перспективні приклади, коли уряд та громадянське суспільство зібралися разом, щоб зібрати кращі дані та знизити рівень безпритульності в таких країнах, як Чилі, В'єтнам та Уругвай. Спільним у наведених прикладах є:

- Добре узгоджена система, яка планує результати та збирає надійні дані.
- Загальнодержавна чи національна стратегія, яка забезпечує профілактику, реагування на надзвичайні ситуації, житло та підтримку.
- Ресурси для підтримки цієї роботи та забезпечення адекватного постачання недорогих житлових приміщень

Я вірю, що ми можемо взяти ці уроки та застосувати їх у глобальному контексті. Є дві речі, які могли б статися тут в ООН, і це допоможе змінити ситуацію.

По-перше, дуже просто, ми могли б припустити, що існуючі національні стратегії по зменшенню бідності також зосереджують увагу на скороченні чи знищенні вуличного безробіття.

Друге - ми можемо розглянути вимірюваний показник вуличної безпритульності з існуючими SDG, використовуючи загальний словниковий запас. У 2015 році Інститут глобальної безпритульності розробив глобальну систему безпритульності, в якій беруть участь науковці, політики та практики з більш ніж 30 країн. Це перша в світі загальна типологія бездомності, і це дозволить зібрати порівняльні дані.

Конкретний показник у цій сфері буде каталізатором для покращення вимірювання вуличної безпритульності установами на рівні країни.

Дані, які можна порівнювати між регіонами, сприятимуть спільному глобальному руху лідерів, які навчатимуться один в одного. В межах країни чи міста дані, які регулярно переглядаються, можуть запропонувати швидкий зворотній зв'язок для інформування про ефективність місцевих стратегій. Нарешті, точне вимірювання допоможе лідерам, які працюють над подоланням безпритульності, виступати за цю проблему, демонструючи її масштабність та вплив.

Вимірюваний показник безпритульності на вулиці в межах SDG буде узгоджено з укладенням угод та декларацій ООН. У програмах SDG та програмах Habitat II та Habitat III кожна частина включає конкретні цілі - забезпечити належне житло для всіх або поліпшити життя людей, які є безпритульними. Проте ці цілі та заяви не згадують про незахищену безпритульність як показник прогресу або не мають чітких цілей або вимірювань для швидкого реагування чи забезпечення підзвітності.

Простим виправленням було б включення індикатора для цілі 1 або цілі 11 SDG, пов'язаних з частиною міського населення без притулку. У всьому, що слідує за SDG, ми рекомендуємо йти далі, включивши в неї самостійне завершення незахищеної безпритульності.

Таким чином, незважаючи на відомі рішення, на кожному континенті люди живуть без житла або постійного житла, що негативно впливає як на людей, так і на міста. Я сподіваюся, що в 2030 році, якщо не швидше, ми побачимо конкретну відданість справі із боротьбою з незахищеною безпритульністю. Не забудьте ні про кого.

Дякую.